

NORGES HØYESTERETT

Den 20. oktober 2011 ble det av Høyesteretts ankeutvalg bestående av dommerne Gjølstad, Falkanger og Bull i

HR-2011-01969-U, (sak nr. 2011/1026), straffesak, anke over dom:

A (advokat John Christian Elden)

mot

Den offentlige påtalemyndighet

avsagt slik

KJENNELSE OG BESLUTNING :

- (1) Saken gjelder ny behandling av anke over lagmannsrettens dom etter gjenåpning av en beslutning av Høyesteretts ankeutvalg i 2008 om ikke å tillate anken fremmet, jf. straffeprosessloven § 400 annet ledd tredje punktum, jf. § 401 annet punktum.
- (2) A, født 8. juni 1959, ble ved Drammen tingretts dom 15. desember 2005 sammen med en medtiltalt frifunnet for medvirkning til forsikringsbedrageri, jf. straffeloven § 272 første ledd jf. tredje ledd. En tredje tiltalt ble imidlertid domfelt.
- (3) Påtalemyndigheten anket over bevisbedømmelsen og lovanvendelsen under skyldspørsmålet og subsidiært over saksbehandlingen. Anken ble henvist til ankeforhandling. Borgarting lagmannsrett avsa 4. juli 2007 dom, som for så vidt gjelder A har slik domsslutning:
 - ”1. A født 8. juni 1959, dømmes for overtredelse av straffeloven § 272 første ledd, jfr. tredje ledd, til en straff av fengsel i 2 – to – år og 3 – tre – måneder. Fullbyrdelsen av 1 – ett – år utsettes i medhold av straffeloven §§ 52 – 54 med en prøvetid på 2 – to – år.

Til fradrag i straffen går 26 – tjuseks – dager for utholdt varetekt.
 - ...
 4. Innen 2 – to – uker etter dommens forkynnelse dømmes A og B til solidarisk å betale Gjensidige Nor Forsikring 8.628.024 – åttemillionersekshundreogtjueåttetusenog tjuefire – kroner, med tillegg av rente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd, første punkt fra forfall til betaling skjer.”
- (4) Dommen ble avsagt under dissens fra en meddommer som stemte for frifinnelse.

- (5) A anket til Høyesterett over lovanvendelsen, saksbehandlingen, bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet og straffutmålingen. Han krevde også ny behandling av det sivile kravet.
- (6) Ved Høyesteretts ankeutvalgs beslutning 4. april 2008 ble anken ikke tillatt fremmet. I tråd med praksis den gang inneholdt beslutningen ingen begrunnelse.
- (7) A begjærte omgjøring, og ved ankeutvalgets beslutning 27. juni 2008 ble begjæringen delvis tatt til følge ved at anken over straffutmålingen ble tillatt fremmet. For øvrig ble begjæringen om omgjøring forkastet. Høyesterett avsa deretter dom 19. september 2008 (Rt. 2008 side 1213), hvor den betingede delen av As straff ble økt til ett år og tre måneder.
- (8) Den 21. mars 2011 begjærte A gjenåpning av ankeutvalgets beslutning 4. april 2008. Kommisjonen for gjenopptakelse av straffesaker besluttet 15. juni 2011 å ta begjæringen til følge. Gjenåpningen er begrunnet med at det var en feil at Høyesteretts ankeutvalg ikke ga noen begrunnelse for å nekte domfeltes anke fremmet i et tilfelle hvor domfelte var frifunnet i tingretten, jf. blant annet Rt. 2009 side 187. Grunnlaget for gjenåpning var straffeprosessloven § 392 første ledd, idet kommisjonen fant at de kriteriene for gjenåpning som er oppstilt i Høyesteretts storkammerdom i Rt. 2010 side 1170, og som direkte gjaldt gjenåpning av ubegrunnede ankenektelser i lagmannsrettene, må gjelde tilsvarende i et tilfelle som det foreliggende.
- (9) Gjenopptakelseskommisjonen har henvist saken til Høyesterett for ny behandling, jf. straffeprosessloven § 400 første og annet ledd.
- (10) A har i korte trekk anført:
- (11) Lagmannsretten har stilt for lave beviskrav når det gjelder skyldspørsmålet.
- (12) Domsgrunnene er mangelfulle, og saken er i det hele ikke tilstrekkelig opplyst. Lagmannsretten har misforstått bevis og lagt feil faktum til grunn. Dette underbygges av en rapport utarbeidet av Thune Security.
- (13) I tillegg var det en saksbehandlingsfeil at lagmannsretten tillot avspilling av et videoopptak, tatt opp i skjul av en samtale mellom A og en av de medsiktede. Dette er et utilbørlig ervervet bevis som skulle ha vært avskåret, jf. EMK artikkel 6 nr. 1. Videre var det en saksbehandlingsfeil ikke å ta et anonymt tips ut av saken. Adgangen til å føre slike bevis må vurderes etter reglene for anonym vitneførsel.
- (14) Straffen er for streng. Ved reaksjonsfastsettelsen må det tas i betraktning at ankeprosessen i Høyesterett har tatt fire og et halvt år uten at dette kan lastes siktede. Straffen bør i sin helhet gjøres betinget eller nedsettes vesentlig.
- (15) Vedrørende anken over bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet er det anført at det norske forbeholdet mot Den internasjonale konvensjon om sivile og politiske rettigheter - SP - artikkel 14 nr. 5 er ugyldig.
- (16) Vilkårene for erstatningsansvar er ikke til stede. Saksbehandlingsfeilene smitter over på erstatningsavgjørelsen.
- (17) *Påtalemyndigheten* har i korte trekk anført:

- (18) Det bestrides at det er stilt for lave krav til bevisene, at saken er for dårlig opplyst, eller at det er ført bevis som skulle ha vært avskåret. Påtalemyndigheten kan heller ikke se at det er grunnlag for å hevde at lagmannsrettens bevisbedømmelse strider mot vitterlige kjensgjerninger eller klare og uomtvistede forhold, eller at lagmannsretten har misforstått bevis i saken.
- (19) Bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet kan ikke prøves av Høyesterett, jf. straffeprosessloven § 306 annet ledd.
- (20) *Høyesteretts ankeutvalg* bemerker at etter straffeprosessloven § 400 første ledd første punktum skal en sak etter gjenåpning ”henvises til ny fullstendig behandling”. I prinsippet står saken da i samme stilling som etter lagmannsrettens dom, og ankeutvalget skal på ny ta stilling til den opprinnelige anken fra domfelte. I tillegg tas det hensyn til de supplerende anførsler som er fremsatt i forbindelse med den fornyede behandlingen.
- (21) A ble frifunnet i tingretten, mens han ble domfelt i lagmannsretten. I følge straffeprosessloven § 323 første ledd tredje punktum kan anken bare nektes fremmet dersom Høyesteretts ankeutvalg finner det klart at anken ikke vil føre frem. Avgjørelsen skal begrunnes, jf. § 323 annet ledd annet punktum.
- (22) A har for det første anket over bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet. Etter straffeprosessloven § 306 annet ledd kan det ikke ankes til Høyesterett over dette, men det er i anken anført at bestemmelsen må vike for retten til anke etter SP artikkel 14 nr. 5 ettersom det norske forbeholdet til konvensjonen på dette punkt ikke rettsgyldig kan brukes overfor borgerne. Ankeutvalget viser her til at dette spørsmålet er utførlig behandlet av Høyesterett i plenum i Rt. 2009 side 750, med den konklusjon at forbeholdet er gyldig. Den ubegrunnede beslutningen 14. juli 2011 i sak HR-2011-01406-U om å tillate fremmet en anke blant annet over bevisvurderingen under skyldspørsmålet er ikke i strid med dette. Bevisanken i sak HR-2011-01406-U gjelder lagmannsrettens domfellelse etter at tiltalen var blitt utvidet i lagmannsretten med siktedes samtykke, jf. straffeprosessloven § 331 annet ledd. I nærværende sak gjelder det imidlertid lagmannsrettens domfellelse etter frifinnelse for samme forhold i tingretten, slik situasjonen også var i Rt. 2009 side 750. Dette dekkes av det norske forbeholdet til SP artikkel 14 nr. 5. Ankeutvalget legger etter dette rettsoppfatningen i Rt. 2009 side 750 til grunn. Anken må avvises så langt den gjelder bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet, jf. Rt. 2009 side 961 avsnitt 21.
- (23) Det er videre anket over rettsanvendelsen under skyldspørsmålet, ved at det er stilt for lave krav til bevisene for skyld. Domfellelsen bygger i det alt vesentlige på forklaringen fra den medtiltalte B, og det er anført at en domfellelse på et slikt grunnlag er i strid med den forståelse av uskyldspresumpsjonen som Høyesterett la til grunn i Rt. 1998 side 11, den såkalte bumerangsaken.
- (24) I bumerangsaken tillot Høyesterett gjenåpnet flere saker om falsk forklaring om politivold, der domfellelsene bygget på at de involverte politifolk snakket sant, og følgelig at de som hadde hevdet seg utsatt for politivold løy. Høyesterett la vekt på at lagretten i så måte måtte ha bygget på at polititjenestemenn generelt har høy troverdighet, i motsetning til dem som hadde anklaget dem for politivold. Det ble i denne forbindelse pekt på at politivold i en viss utstrekning var et problem ved det aktuelle politikammer i denne perioden, og at politifolk som kunne ha vært involvert i dette, ville ha en klar egeninteresse i å benekte at hendelsene hadde funnet sted.

- (25) Ankeutvalget peker på at situasjonen er en annen i vår sak, som gjelder forsikringssvindel ved medvirkning til brannstiftelse. At bygningen ble utsatt for brannstiftelse, er ikke omstridt. B, hvis forklaring er det primære bevis mot A, ble dømt for dette allerede i tingretten. Bs pålitelighet når han trakk inn A som oppdragsgiver, var i praksis avgjørende for domfellelsen av A. Lagmannsretten drøfter på side 10 til 17 i dommen utførlig spørsmålet om Bs troverdighet, både de argumenter som kan tale for at hans forklaring ikke bør legges til grunn, og de argumenter som taler for at han har forklart seg riktig, før lagmannsrettens flertall på side 17 konkluderer med at det "utenfor rimelig tvil" finner det bevist at A ba B om bistand til å få tent på bygningen. Retten bygger da blant annet på at B allerede vinteren 2002-2003 hadde betrodd seg til sin psykolog om at en venn hadde bedt ham sørge for at bygningen brant ned. Situasjonen er altså en ganske annen i denne saken enn i bumerangsaken, og det er klart at lagmannsrettens domfellelse av A på dette grunnlaget ikke innebærer feil i rettsanvendelsen med hensyn til uskyldspresumpsjonen.
- (26) Det er videre anført at lagmannsretten ved bevisbedømmelsen har bygget på feil faktum på punkter som var uomtvistet under saken, samt misforstått bevis. Det er i denne forbindelse vist til en utredning foretatt av Thune Security, der lagmannsrettens bevisbedømmelse er ettergått.
- (27) Det synes særlig å være det lagmannsretten sier om As privatøkonomi på side 11 i dommen som angripes som feil faktum. Det heter her at hans familie i den aktuelle perioden var i ferd med å bygge hus og hadde kjøpt en hytte som var under oppussing. Med den aktuelle perioden mener lagmannsretten høsten 2001 og vinteren 2002. Brannen fant sted 5. februar 2002. Huskjøp og hytteoppussing "kan ha strukket likviditeten", mener lagmannsretten. I anken anføres det at familien flyttet inn i det nye huset i september 1999, og at familien kjøpte hytte i oktober 2002. Huskjøpet og hyttekjøpet kan da ikke ha strukket likviditeten i den aktuelle perioden.
- (28) Ankeutvalget bemerker at lagmannsrettens hovedsynspunkt likevel var at familien A i den aktuelle perioden hadde tilfredsstillende økonomi. Videre følger det av det som lagmannsretten sier på side 10 til 11 i dommen, at det er de økonomiske forhold rundt de næringsengasjementer der den nedbrente bygningen inngikk, som er lagmannsrettens hovedargument i drøftelsen av motiv for handlingen fra As side. En eventuell feil med hensyn til tidfestingen av hus- og hyttekjøp rokker ikke ved lagmannsrettens resonnementer på dette punkt.
- (29) Det er i rapporten fra Thune Security også stilt spørsmålstegn ved lagmannsrettens vurdering av den økonomiske situasjonen i dette næringsengasjementet. Dette gjelder særlig utviklingen etter årsskiftet 2001/2002. Ankeutvalget kan imidlertid ikke se at det som fremkommer der, viser at lagmannsretten har bygget på feil faktum på punkter som var uomtvistet under saken, eller har misforstått bevis. Det samme gjelder den omstendighet at tingretten på dette punkt hadde trukket en annen konklusjon enn lagmannsretten etter noenlunde samme bevisførsel som for lagmannsretten.
- (30) Ankeutvalget kan videre ikke se at lagmannsretten har lagt vitterlig feil faktum til grunn i sin gjengivelse på side 13 i dommen av innholdet i et anonymt brev som er sitert på side 6. Når det i brevet står at det "er sterke indisier på at brannen er påsatt etter ønske av eierne (A)", er det ikke urimelig å utlegge dette som at det ikke er tvil om at brevskriveren "mener å vite at A er oppdragsgiver". Videre er det heller ikke vitterlig feil faktum når brevets passus om at "vi kjenner til at en tredje person har overhørt samtaler hvor dette er diskutert", av lagmannsretten er utlagt som at "her nevnes også en tredje person, som trolig må være C".

- (31) Ankeutvalget finner det etter dette klart at anførselen om feil faktum på punkter som var uomtvistet under saken, samt misforståelse av bevis, ikke kan føre frem.
- (32) Det er videre påberopt som saksbehandlingsfeil at lagmannsretten tillot ført som bevis et videoopptak av en samtale mellom B og A som B fikk festet til video uten As kunnskap: Det dreier seg her om et bevis som er fremskaffet på utilbørlig eller illojalt vis, og lagmannsretten skulle etter omstendighetene ha nektet det ført.
- (33) Ankeutvalget bemerker at det er ikke ulovlig å ta opp samtaler man selv deltar i, jf. straffeloven § 145a første ledd nr. 2 og Rt. 1981 side 377. Ut fra mer allmenne moralbetraktninger vil det imidlertid normalt fremstå som illojalt eller utilbørlig å gjøre slike opptak uten samtalepartens vitende. Adgangen til å kreve bevis avskåret rekker lenger enn til å gjelde bevis som er anskaffet på ulovlig vis, jf. Rt. 1991 side 616 og Rt. 1997 side 795. Det vil bero på en interesseavveining om beviser som er ervervet på illojalt eller utilbørlig vis skal tillates ført, jf. Andenæs: Norsk straffeprosess, 4. utgave ved Tor-Geir Myhrer, side 242.
- (34) Det dreier seg her om videoopptak som B gjorde av en samtale han hadde med A i sin bil 25. juli 2004, etter at de begge hadde vært varetektsfengslet for første gang i saken, og etter at B, uten at A da visste det, hadde trukket A inn som medskyldig i en forklaring til politiet. Det må legges til grunn at hensikten med samtalen, og med å feste den til video, var å få A til å komme med utsagn som bygget opp under Bs politiforklaring om As rolle i saken.
- (35) Vi er da nokså langt fra de situasjonene som forelå i Rt. 1991 side 616 og Rt. 1997 side 795, der video- og lydopptak ble nektet ført som bevis fordi de var fremskaffet på utilbørlig vis. Den første saken dreide seg om videoovervåkning av en arbeidsplass over lengre tid. Hensynet til den personlige integritet får da en annen tyngde enn i vår sak. Den andre saken dreide seg om samværsrett i familieforhold, der særlige hensyn gjør seg gjeldende, blant annet – slik tilfellet delvis var i den saken – ved opptak av samtaler med barna.
- (36) Det har også betydning at straffeprosessloven § 216 1 uttrykkelig tillater politiet å få i stand opptak av samtaler mellom en person som har samtykket i opptaket, og en annen person, når det foreligger rimelig grunn til mistanke om en handling som etter loven kan medføre frihetsstraff. Bestemmelsen forutsetter at opptaket skal kunne brukes som bevis. Det ville da gi dårlig sammenheng i reglene om bevisavskjæring dersom en samtale som den det er tale om i vår sak, ikke skulle kunne føres som bevis.
- (37) Utvalget kan heller ikke se at bruken av videoopptaket i dette tilfellet er i strid med EMK artikkel 6 nr. 1.
- (38) Ankeutvalget mener derfor anken over saksbehandlingen på dette punkt klart ikke kan føre frem.
- (39) Domfelte anfører videre at det var feil av lagmannsretten å tillate som bevis et anonymt brev som kom inn til lensmannen våren 2002, og som antydte at A var involvert i brannen: Dette fremstår i realiteten som en vitneforklaring om saken og dermed som en omgåelse av reglene om anonym vitneførsel. Bruken av brevet er på dette grunnlag også i strid med EMK artikkel 6.
- (40) Det vesentligste poeng for lagmannsretten ved å vise til brevet er imidlertid ikke innholdet, men tidspunktet det ble sendt, nemlig allerede i mars 2002. Innholdet har i og for seg bare interesse i den forstand at det viser at det allerede på dette tidspunktet åpenbart var noen som

hadde hørt noe om at B skulle ha stått bak brannen, og at A var involvert. Brevet går så inn i lagmannsrettens påvisning av at det ikke var først sommeren 2004 at B trakk A inn som medskyldig i brannstiftelsen, etter at han i sin første forklaringer for politiet hadde holdt A utenfor. I denne sammenheng er det imidlertid journalnotatene til Bs psykolog, der det fremgår at B trakk inn A allerede vinteren 2002-2003, som har særlig betydning for lagmannsretten, ikke det anonyme brevet. Ankeutvalget finner det på den bakgrunn klart at anførselen om at dette er brudd på reglene om anonym vitneførsel og brudd på EMK artikkel 6, ikke kan føre frem.

- (41) Domfelte anfører også at saken er blitt for dårlig opplyst ved at det er gjort for lite for å etterprøve om to polakker som ifølge Bs forklaring var de to som faktisk stod for brannstiftelsen, virkelig har eksistert. De to polakkene skal ha bodd til leie hos B og ha utført enkelte jobber for ham. Ettersom de jobbet ”svart”, var de ikke registrert noe sted.
- (42) Ankeutvalget viser her til at lagmannsretten på grunnlag av vitneutsagn ikke ser noen grunn til å betvile at det bodde polakker hos B på det aktuelle tidspunkt. Vitnene mente dessuten å huske at polakkene forsvant etter brannen. Man står da igjen med spørsmålet om det skulle ha vært foretatt større anstrengelser for å finne ”D” og ”E”, som de ifølge B skal ha hett. Lagmannsretten bemerker om dette at det er uklart hvor store anstrengelser som var gjort for å etterspore dem, men at det ikke er påfallende at man ikke har klart å finne to uidentifiserte polakker etter at B i 2004, to og et halvt år etter brannen, fortalte politiet om dem. Ankeutvalget er enig i at muligheten for å finne frem til de to polakkene på grunnlag de opplysningene som forelå, må ha vært ytterst liten. Utvalget kan da ikke se noen feil ved saksbehandlingen og mener at anken klart ikke kan føre frem på dette punkt.
- (43) Det er også påberopt som saksbehandlingsfeil at det foreligger mangelfulle domsgrunner. Dette gjelder flere punkter i dommen. Det er for det første anført at lagmannsretten ikke har foretatt en tilstrekkelig behandling av de faktiske forhold som taler i As favør når den, etter å ha påpekt enkelte ”påfallende trekk” ved hendelsesforløpet slik det følger av Bs forklaring, uttaler at ”en innvending mot disse problemstillinger kan være at planlegging og utførelse av lovbrudd som dette vil kunne ta et irrasjonelt forløp”. Videre hevdes dette å stå i motstrid med utsagnet under straffutmålingen om at det har foreligget ”bevisst og kynisk planlegging over lang tid”.
- (44) Ankeutvalget bemerker at lagmannsrettens uttalelse her må ses i sammenheng med lagmannsrettens vurdering av de omstendigheter som taler for at Bs forklaring er korrekt. Som nevnt peker lagmannsretten blant annet på at B på et tidlig tidspunkt hadde betrodd seg til sin psykolog om saken, og uttaler at det er ”mer enn vanskelig å forstå” at B på dette tidspunktet skulle ha noen interesse eller fordel av å forlede psykologen. Lagmannsretten peker også på andre omstendigheter som taler i samme retning. Når retten på denne bakgrunn forklarer de nevnte ”påfallende trekk” med den alminnelige erfaringssetning at planlegging og utførelse av lovbrudd som dette vil kunne ta et irrasjonelt forløp, kan ikke ankeutvalget se at domsgrunnene på dette punkt er mangelfulle. Det samme gjelder bemerkningen om at det forelå bevisst og kynisk planlegging. Det er ingen motsetning mellom dette og den omstendighet at deler av opplegget fremstår som mindre gjennomtenkt.
- (45) For det annet anføres det at omstendigheter som taler for As uskyld ikke er vurdert i tilstrekkelig grad, når lagmannsretten, etter å ha konstatert at det ”forelå omstendigheter som kunne gi foranledning til brannstiftelse”, uttaler at det ”vil kunne bero på mer individuelle prioriteringer” om ”de impliserte i en slik situasjon velger forsikringsbedrageri som løsning”. På samme vis hevdes det å være en mangelfull redegjørelse i strid med prinsippet om at all rimelig tvil skal komme tiltalte til gode, når lagmannsretten uttaler at forholdet mellom B og A

fra branntidspunktet og frem til sommeren 2004 ” taler ikke mot Bs forklaring om at brannen var et bestillingsverk”.

- (46) Ankeutvalget peker på at selv om bevisene i saken samlet sett må overbevise retten hinsides enhver rimelig tvil om tiltaltes skyld, betyr det ikke at hvert enkelt bevis eller indisium som anføres til støtte for resultatet, isolert sett må bevises ut over enhver rimelig tvil, jf. Rt. 2009 side 1109 avsnitt 35. De uttalelsene i lagmannsrettens dom som det her er vist til, gjelder elementer som ifølge dommen støtter opp om, eller er forenlige med, det bevisresultat som lagmannsrettens flertall primært bygger på andre elementer. Disse uttalelsene i dommen gir derfor ikke grunnlag for å hevde at domsgrunnene er mangelfulle.
- (47) For det tredje hevdes det å være en selvmotsigelse i dommen at A ble domfelt mens en medinvestor som også var tiltalt, ble frifunnet. Det fremheves særlig at den medtiltalte og A hadde samme eierinteresser i det aktuelle selskapet, men at lagmannsretten likevel fant det langt vanskeligere å forstå hvorfor den medtiltalte skulle engasjere seg i en brannstiftelse enn A. Til dette bemerker ankeutvalget at når et flertall i lagmannsretten frifinner den medtiltalte, er det vesentlig ut fra andre omstendigheter enn at den medtiltalte ikke skulle ha samme motiv: De øvrige bevis i saken taler etter flertallets mening ikke i tilstrekkelig grad for den medtiltaltes skyld – bortsett fra på ett punkt, er bevisene mot den medtiltalte etter flertallets mening ”langt svakere” enn mot A. Bemerkningen om manglende motiv gjør det derfor ikke selvmotsigende å frifinne den medtiltalte samtidig som A ble domfelt.
- (48) I forbindelse med videoopptaket som allerede er omtalt, er det videre anført at lagmannsrettens domsgrunner er mangelfulle fordi de gir en kortfattet gjengivelse av samtalen og da velger de tolkningsalternativer som kan tale i As disfavør. Ankeutvalget bemerker at utskriften av samtalen etterlater et noe forvirrende inntrykk, og at lagmannsretten ikke har brukt den som annet enn ett av flere elementer som taler for at Bs politiforklaring om at A hadde noe med brannen å gjøre, var troverdig. I denne sammenheng kan ikke ankeutvalget se at lagmannsrettens fremheving av As utsagn om at han som tidligere lovet ville hjelpe B dersom ”noe skulle skje”, innebærer en saksbehandlingsfeil i form av mangelfulle domsgrunner. Det er derfor klart at heller ikke denne anførselen kan føre frem.
- (49) Ankeutvalget finner det på denne bakgrunn klart at anførselene om mangelfulle domsgrunner ikke kan føre frem.
- (50) Om saksbehandlingen er det videre hevdet at den sett under ett ikke har gitt A en rettferdig rettergang, og at den har medvirket til at det er avsagt en materielt uriktig dom. Synspunktet synes særlig å gjelde de mer spesielle anførselene som er behandlet ovenfor, og ankeutvalget viser til sine konklusjoner om disse.
- (51) Domfelte har også anket over straffutmålingen. Ankeutvalget finner det ikke klart at anken her ikke vil kunne føre frem og tillater denne del av anken fremmet.
- (52) Endelig har domfelte krevd ny behandling det sivile krav, eller det borgerlige krav som det het da dommen i lagmannsretten falt. Det dreier seg om erstatning til Gjensidige NOR Forsikring som hadde forsikret den nedbrente bygningen. Grunnlaget for den nye behandlingen er de samme anførselene om saksbehandlingsfeil som er gjort gjeldende for anken i straffesaken. Når ankeutvalget nå har kommet til at det bare er anken over straffutmålingen som fremmes, følger det av dette at vilkårene for samtykke til ny behandling av det sivile krav ikke foreligger, jf. straffeprosessloven § 434 annet ledd jf. § 323 første ledd annet punktum.

(53) Avgjørelsen er enstemmig.

S L U T N I N G:

1. Anken over bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet avvises.
2. Anken over straffutmålingen tillates fremmet.
3. For øvrig tillates anken over straffekravet ikke fremmet.
4. Det gis ikke samtykke til ny behandling av det sivile krav.

Aage Thor Falkanger
(sign.)

Liv Gjølstad
(sign.)

Henrik Bull
(sign.)

Riktig utskrift: